

AMANDA QUICK

A tökéletes mérég

AMANDA QUICK

A tökéletes mérég

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Amanda Quick: *The Perfect Poison*

G. P. Putnam's Sons, New York

Published by the Penguin Group

Copyright © 2009 by Jayne Ann Krentz

Jacket photographs:

Hydrangeas © Jaydee Reeves/Workbook Stock/Jupiter Images

Ferns © DEA/C. DANI/Getty Images

Photograph of the author © Sigrid Estrada

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation

© by F. Nagy Piroska, 2010

Hungarian edition

© by Maecenas Könyvkiadó, 2010

honlap: www.maecenaskiado.hu

Ez a regény a képzelet alkotása. A nevek, a szereplők, a helyszínek és az események a szerző fantáziájában születtek meg, mindezeket ő találta ki, és amennyiben bármi hasonlóság fedezhető fel valóságos, élő vagy már elhunyt személyekkel, üzleti vállalkozásokkal, eseményekkel vagy helyszínekkel, az csak a véletlen műve lehet.

Ezt a könyvet fantasztikus sógornőmnek, Wendy Bornnak ajánlom, hálával és szeretettel az *Ameliopteris amazonensis*ért.

Továbbá Barbara Knappnek, őszinte nagyrabecsüléssel és köszönettel többek között azért, mert bemutatott Mr. Marcus Jonesnak.

Hálás vagyok mindkettőtöknek, amiért betekintést nyújtottatok számomra a tizenkilencedik századi botanika csodálatos világába.

1.

Viktória királynő uralkodásának vége felé...

Lucinda a halott embertől pár méterre megállt, és megpróbált úgy tenni, mintha nem érezné az elegáns könyvtárszobán átviharzó vad áramlatokat.

A rendőr és a gyászoló család tagjai nagyon jól tudták, kicsoda ő. Borzongva, elbűvölten, és alig leplezett rémülettel figyelték. Aligha hibáztathatta őket ezért. Egy olyan nőt, akit a sajtó egyszer óriási szenzációt keltő botrányal és egy megdöbbenő gyilkossággal hozott összefügsbe, nem szívesen láttak előkelő körökben.

– Ezt nem hiszem el – fakadt ki a vonzó külsejű újdonsült özvegy. – Spellar felügyelő, hogy merészelte magával hozni ezt a nőt ebbe a házba?

– Egy perc az egész – felelte Spellar, és fejével intett Lucindának. – Volna szíves közölni velem a véleményét, Miss Bromley?

Lucinda gondosan ügyelt rá, hogy az arca nyugodt és hűvös maradjon. Később a családtagok el fogják sutogni a barátaiknak és üzlettársaiknak, hogy pontosan olyan jéghideg volt, amilyennek az újságok és a filléres ponyvaregények leírták.

Az igazat megvallva a hideg is kirázta a gondolatra, hogy mit kell most tennie. E pillanatban sokkal szívesebben lett volna otthon, a saját üvegházában, ahol beburkolózhatott szeretett növényeinek illatába, színeibe és energiaáramaiba. Mégis, valami megmagyarázhatatlan okból vonzónak találta azt a munkát, amelyet alkalmanként Spellarnak végzett.

– Természetesen, felügyelő úr, hiszen azért vagyok itt, nemde? – válaszolta, és még hozzátette: – Annyit mindenesetre biztonsággal kijelenthetünk, hogy nem teára hívtak ide.

Az özvegy szigorú külsejű vénkisasszony nővére, akit Hannah Rathbone-ként mutattak be, felszisszent.

– Felháborító! – csattant fel Hannah. – Kegyed nem ismeri az illemet, Miss Bromley? Itt meghalt egy gentleman. Az a legkevesebb, hogy ezt méltóságteljes viselkedéssel vegye tudomásul, és amilyen gyorsan csak lehet, hagyja el ezt a házat.

Spellar lopva Lucindára pillantott, s magában azért esdekelt, bárcsak a lány vigyázna a szájára. Lucinda felsóhajtott, és becsukta a száját. Semmiképpen sem szeretne volna veszélyeztetni a nyomozást, sem pedig kockáztatni, hogy a felügyelő a jövőben kétszer is meggondolja, kikéri-e a tanácsát.

Első pillantásra senki sem találta volna ki, mi Spellar foglalkozása. Joviálisan testes ember volt, derűs, jóindulatú arcán jókora, tömött bajusz ékeskedett, míg őszülő haja már csak gyéren koszorúzta a fejét. Mindezek a külső jegyek arra szolgáltak, hogy eltereljék a figyelmet zöldeskék szeme vesébe látó, bölcsességet sugárzó tekintetéről.

Akik nem ismerték őt közelebről, aligha sejtették, milyen tehetsége van ahhoz, hogy egy gyilkosság helyszínén észrevegye a legapróbb nyomra vezető jeleket is. Ez amolyan pszichés képesség volt nála. Ám tehetségének voltak korlátai is. Ha mérgezés történt, annak csak a legnyilvánvalóbb eseteit ismerte fel.

Fairburn holtteste a nagy, virágos szőnyeg közepén feküdt. Spellar előrelépett, és lenyúlt, hogy félrehúzza a leplet, amellyel valaki letakarta.

Lady Fairburn ismét felzokogott.

– Szükség van erre? – kiáltotta elcsukló hangon.

Hannah Rathbone gyorsan magához ölelte.

– Jól van, jól van, Annie – vigasztalta a hűgát csendesen. – Órizd meg a nyugalmadat. Tudod, milyen gyengék az idegeid.

A szobában tartózkodó harmadik családtag, Hamilton Fairburn keményen megfeszítette jól formált állát. A huszonöt év körüli, jóvágású fiatalember Fairburn korábbi házasságából született fia volt. Spellar elmondása szerint Hamilton ragaszkodott ahhoz, hogy hívják el a Scotland Yard egyik nyomozóját. Amikor azonban meghallotta Lucinda nevét, megrémült. Ennek ellenére, bár megtehetette volna, hogy nem engedi be a házba, nem élt ezzel a lehetőséggel. A lány úgy gondolta, a nyomozás előrehaladását tartotta fontosnak, még azon az áron is, hogy egy ilyen hírhedt nőszemély bebocsátást nyerjen a család otthonába.

Felvértezve magát azok ellen a zavaró érzetek ellen, melyek mindig együtt járnak egy halottal való találkozással, elindult a holttest felé. De bármennyire felkészült is, nem tudta teljes mértékben kiküszöbölni annak az ürességnek a zavaró érzékelését, amely a földön fekvő alakra lepillantva elhatalmasodott rajta. Akárki és akármi volt is életében Fairburn, annak lényege itt már nem volt jelen.

Ám azt is tudta, hogy azok a jelek, melyek a halál módjára engednek következtetni, még jelen vannak itt, ebben a szobában. Spellar bizonyára észre is vette a legtöbbjüket. De ha bármilyen körülmény mérgezésre utalna, azt már neki kell felderítenie. Toxikus anyagok pszichikus maradványai nemcsak a testen őrződnek meg, hanem bármin, amit az illető élete utolsó perceiben megérintett.

Gyakran más, kimondottan visszatetsző és sokkal nyilvánvalóbb bizonyítékok is akadtak. Tapasztalata szerint a méreg általi halál áldozatainak többsége heves

rosszullét közepette hunyt el. Természetesen mindig akadtak kivételek. Egy hosszú időn keresztül fennálló, lassú és folyamatos arzénmérgezésnél nem volt szükségszerű az efféle drámai vég.

Semmi jel nem utalt azonban arra, hogy Lord Fairburnt közvetlenül a halála előtt heves hányinger kínoztta volna. Halálát akár szélütésnek vagy szívrohamnak is tulajdoníthatták. Az előkelő körök családjai, amilyen a Fairburn család is volt, szívesebben elfogadtak volna egy ilyen diagnózist, mert ezáltal elkerülhették a nyilvánosságot, ami egy gyilkossági ügyben folyó nyomozással mindenképpen együtt járt. Lucinda kíváncsi volt, vajon mi indíthatta Hamilton Fairburnt arra, hogy értesítse a Scotland Yardot. Nyilván gyanakodott valamire.

Egy pillanatra a vizuális jelekre összpontosított, de ezek elég semmitmondónak tűntek. A halott férfi bőre merev volt és hamuszürke. Nyitott szeme a semmibe meredt. Szája kissé szétnyílt, mintha utoljára még levegő után kapna. Lucinda megállapította, hogy legalább húsz évvel lehetett idősebb a feleségénél. Ez persze egyáltalán nem volt szokatlan az újraházasodott gazdag özvegyemberek körében.

Szándékos lassúsággal lehúzta mindkét kezéről a vékony bőrkesztyűt. Nem kellett minden esetben puszta kézzel megérintenie a holttestet, de a közvetlen bőrkontaktus megkönnyítette az energia másképp esetleg nem észlelhető finom árnyalatainak és nyomainak megtalálását.

Lady Fairburn és Hannah Rathbone ajkáról újabb elszörnyedt sóhajok röppentek fel. Hamilton ajka megfeszült. Lucinda tudta, hogy mindnyájan látták az ujján a gyűrűt, azt, amelyikbe a bulvárlapok szerint a vőlegényével végző mérget rejtette el.

Lehajolt, és ujjhegyeit könnyedén végighúzta a halott homlokán. Ezzel egyidejűleg megnyitotta az érzékeit.

A könyvtárszoba atmoszférája nehezen megfogható módon finom átalakuláson ment át. A nagy potpourris tálból áradó illat súlyos hullámként csapott át rajta: a szegfűszeggel, narancshéjjal és szegfűborssal megbolondított szárított muskátli-, rózsza- és ibolyaszirmok illatfelhője valósággal letaglózta.

A két magas, pompás vázában virító rózsák színe élénkebbé vált, különös, nevesincs árnyalatokat öltött. Noha a bársonyos szirmok még üdén ragyogtak, tisztán érezte a hervadás kellemetlen szagát. Sohasem tudta megérteni, miért akarja valaki vágott virággal díszíteni a szobáját. Való igaz, rövid ideig szépek lehetnek, de a dolog természetéből fakadóan óhatatlanul is már mind a haldoklás állapotában vannak. Az egyetlen méltó helynek számukra a temetőt gondolta. Ha valaki meg akarja őrizni egy növény, vagy virág, vagy fű hatóerejét, akkor megszáritja, gondolta bosszúsan.

A Ward-szekrény üvege mögött senyvedő leheletvékony páfrány szemmel láthatóan haldoklott. Nem bízott benne, hogy a kivételesen kényes kis *Trichomanes speciosum* megéri a hónap végét. El kellett nyomnia heves vágyát, hogy kiszabadítsa. Emlékeztette magát, hogy alig van olyan ház az országban, amely ne büszkélkedhetne el azzal, hogy páfrányt nevel a szalonban. Az ember nem mentheti meg az összest. Évek óta tartott már ez a páfrányőrület. Már neve is volt: *Pteridomania*.

A gyakorlottak könnyedségével elnyomta a szobában uralkodó színek és növényi élet zavaró energiáit, és a holttestre összpontosított. Valami ártalmas energia csekély nyomai borzolták az érzékeit. Képessége révén szinte bármilyen mérgefajtát ki tudott mutatni, mert a mérgező anyagok energiája áthatotta az adott helyiség levegőjét, de főleg a növényi eredetű mérgek világában számított igazi szakértőnek.

Rögtön tudta, hogy Fairburn valóban mérget ivott, ahogy Spellar gyanította. Megdöbentette azonban, hogy egy nagyon ritka páfrányfajta elmosódó nyomait észleli. Meglegyintette a rémület jeges fuvallata.

A szükségesnél egy-két perccel hosszabban időzött a holttest felett, mintha az elemzése igényelné a nagyobb összpontosítást. Valójában csak arra kellett az idő, hogy lélegzethez jusson, és az idegei lecsillapodjanak. *Őrizd meg a nyugalmadat. Ne látszódjék rajtad semmilyen érzelem.*

Amikor már biztos volt benne, hogy sikerült visszanyernie az önuralmát, felegyenesedett, és Spellarra nézett.

– Beigazolódott a gyanúja, uram – mondta reménye szerint hivatásához illő komolysággal. – Röviddel a halála előtt erősen mérgező anyagot evett vagy ivott.

Lady Fairburn ajkáról úri hölgyhöz méltó fájdalom éles sikolya röppent fel.

– Épp ettől féltém! Az én drága férjem önkezével vett véget az életének. Hogy tehette ezt velem?

És kecses ájulatban a földre rogyott.

– *Annie!* – kiáltotta Hannah.

Térdre hullott a húga mellett, és az övéen viselt csinos láncról elegáns kis üvegcsét emelt le. Kihúzta a dugóját, és a szagoltatóüvegcsét Lady Fairburn orra alá tartotta. A repülő hatásosnak bizonyult. Az özvegy szempil-lája verdesni kezdett.

– Azt állítja, Miss Bromley, hogy az apám öngyilkos-ságot követett el? – kérdezte Hamilton Fairburn, arcán bőszen haraggal.

Lucinda lezárta az érzékeit, és ránézett a nagy szőnyegen túl álló fiatal férfira.

– Nem mondtam, hogy szántszándékkal itta a mérget, uram. A rendőrség dolga megállapítani, hogy véletlenül vagy szándékosan történt-e a mérgezés.

– Ki maga, hogy azt meri mondani, őlordsága halálát mérgezés okozta? – meresztett rá vasvilla szemeket Hannah. – Maga még csak nem is orvos, Miss Bromley. Ellenben nagyon is jól tudjuk, hogy kicsoda. Hogy merészel belépni ebbe a házba, és vádaskodásba kezdeni?

Lucinda érezte, hogy elhagyja a béketúrás. Tanácsadói munkájának ez volt a legkellemetlenebb része. Az emberek, hála a szenzációhajhász újságoknak, melyek az utóbbi években betegesen eltúlozták ezt a témát, rettegtek a mérgektől.

– Nem azért jöttem ide, hogy vádaskodjak – felelte, kényszerítve magát, hogy ne emelje fel a hangját. – Spellar felügyelő úr kérte ki a véleményemet. Elmondtam neki. És most, ha megbocsátanak, távozom.

– Kikísérem a kocsijához, Miss Bromley – lépett előre Spellar.

– Köszönöm, felügyelő úr.

A könyvtárszobát elhagyva kimentek a bejárati hallba, ahol már várta őket a házvezetőnő és a főkomornyik. Erősen szorongtak mindketten. A személyzet többi tagja tapintatosan a háttérbe vonult. Lucinda nem is hibáztatta őket. Mérgezéses haláleset idején gyakran legelőször épp a szolgálakra esik a gyanú árnyéka.

A főkomornyik sietve ajtót nyitott. Lucinda kilépett a bejárat előtti lépcsőre. Spellar követte. Odakint mintha szürke falba ütköztek volna. Még csak a délután közepén jártak, de a köd már úgy összesűrűsödött, hogy elfedte a szemük elől a tér közepén kialakított kis parkot, és leplet borított a túloldalon sorakozó szép lakóházakra. Lucinda magánhintója az utcán várakozott, mellette ácsorgott Shute, a kocsisa. Amikor meglátta úrnőjét, elépett a rácsos kerítés mellől, és kinyitotta a hintó ajtaját.

– Egyáltalán nem irigylem ezért az esetért, Spellar felügyelő – szólalt meg csendesén a lány.

– Szóval mérgezés volt. Gondoltam – bólintott Spellar.

– Sajnos korántsem olyan egyszerű mérég, mint az arzén. Nem fogja tudni Mr. Marsh vizsgálati módszerével bebizonyítani az állítását.

– Legnagyobb bánatomra amióta a közvélemény előtt ismeretessé vált, hogy létezik egy teszt, amivel ki lehet mutatni, az arzén sokat veszített a népszerűségéből.

– Ne veszítse el a reményt, uram, az arzén régtől fogva jelen van, és mindig is népszerű marad, ha másért nem, már csak azért is, mert széles kör számára hozzáférhető, és kellő türelemmel, hosszú időn át adagolva olyan tüneteket produkál, amelyeket sokféle gyógyíthatatlan betegség szimptomáinak lehet tulajdonítani. Végére is nem véletlenül nevezik a franciák örökösödési pornak.

– Ez már igaz – fintorodott el Spellar. – Csak találgatni lehet, hány idős szülőt és teherré vált házastársat siettetett a másvilág felé tartó útján ez a szer. De ha nem arzén, akkor mi? Nem éreztem a keserű mandula illatát, és ciánmérgezésre utaló jeleket sem észleltem.

– Meggyőződésem, hogy a mérég növényi származék volt. Az alapja a ricinus magja lehetett, amely, mint nyilván ön is tudja, különösen mérgező.

Spellar homloka ráncokba szaladt.

– Úgy tudtam, hogy a ricinusmag mérge a halál beállta előtt heves rosszulletet okoz. Lord Fairburn holttetésén nem láttam ilyesfajta rosszullet nyomait.

Lucinda nagy gonddal válogatta meg a szavait, mert nagyon szerette volna, ha Spellar minél közelebb juthatna az igazság felderítéséhez.

– Annak, aki a mérget előállította, olyan módon sikerült kinyernie a növény leggyilkosabb összetevőit, hogy a leggyorsabban és leghatékonyabb módon ölő szert állítsa elő belőle. Lord Fairburn szíve megállt, még mielőtt a szervezetének esélye lett volna kivetni magából a bejutott mérget.

– A szavai mintha elismerést fejeznének ki, Miss Bromley – jegyezte meg Spellar bozontos szemöldökét összevonva. – Ezek szerint egy ilyen mérleg elkészítése rendkívüli szakértelmet feltételez?

Éles megfigyelőképességéről híres szeme egy másodpercre felcsillant, de a szikra nyomban ki is aludt, és a felügyelő ismét a megszokott nyájas, kissé mamlasz arc kifejezéssel nézett Lucindára. De ő már tudta, hogy nagyon óvatosnak kell lennie.

– Rendkívüli szakértelmet – felelte élénk bólogatás közepette. – Ezt a főzetet csak egy tudós vagy egy zseniális vegyész készíthette el.

– Spirituális tehetséggel bíró személy? – kérdezte hal-
kan Spellar.

– Lehetséges. – A lány felsóhajtott. – Őszinte leszek, felügyelő úr. Eddig még egyetlen mérlegben sem találkoztam ezzel a keverékkel. – És ez semmivel sem több vagy kevesebb a teljes igazságnál, tette hozzá gondolatban.

– Értem. – Spellar rezignált arccal folytatta. – Felteszem, hogy a gyógyszertáraknál kell kezdenem, még ha semmi jót nem várok is ettől. Az ilyen helyeken mindig élénk illegális kereskedés zajlott a mérgekkel. Egy reménybeli özvegy minden további nélkül beszerezhet valami mérget a patikában. És ha a férj holtan esik össze, nyugodtan hivatkozhat a véletlenre. A patkányoknak szánta a mérget, és a férje szerencsétlen módon beleivott a szerbe.

– Ezer és ezer gyógyszertár van Londonban.

– Nem beszélve a gyógyfüveket és kétes csodaszereket árusító üzletekről – horkant fel a detektív. – De leszűkíthetem a kört a Fairburnék házához közeli helyekre.

Lucinda felhúzta a kesztyűjét.

– Ezek szerint biztos benne, hogy gyilkosság történt, nem pedig öngyilkosság? – kérdezte.

Spellar szemében ismét felvillant a szikra, majd el is hamvadt nyomban.

– Igen, gyilkosság – felelte halkán. – Érzem.

A lány megborzongott; egy percig sem kételkedett a férfi megérzésében.

– Az embernek óhatatlanul is észre kell vennie, hogy Lady Fairburn roppant jól fog mutatni a fekete gyászruhában – jegyezte meg.

Spellar elmosolyodott.

– Én is épp erre gondoltam.

– Arra gyanakszik, hogy ő ölte meg a férjét?

– Nem ez lenne az első eset, hogy egy szabadságra és gazdagságra vágyó boldogtalan ifjú feleség mérget ad be a nála sokkal öregebb férjének. – Egyszer-kétszer előre hátra billegett a sarkán. – De akadnak más jelöltek is abban a házban. Először meg kell találnom a méreg forrását.

Lucinda gyomra összeszorult. Minden erőfeszítésére szükség volt, hogy ne üljön ki a félelem az arcára.

– Persze, természetesen. Sok szerencsét, felügyelő úr.

– Köszönöm, hogy eljött ma ide. – A férfi lehalkította a hangját. – Bocsánatot kérek a gorombaságért, amit kénytelen volt elviselni a Fairburn-házban.

– Egyáltalán nem az ön hibája volt. – Halvány mosoly játszott a lány ajka körül. – Mindketten tudjuk, hogy hozzászoktam már az ilyen bánásmódhoz.

– Ettől a dolog még nem lesz elviselhetőbb. – Spellar arca szokatlanul komorrá vált. – Azzal, hogy hajlandó kitenni magát az efféle piszkálódásnak, csak azért, hogy időről időre segítsen a munkámban, még inkább a lekötözöttjévé tesz.

– Badarság. Közös a célunk. Egyikünk sem szeretne szabadon mászkáló gyilkosokat látni. De attól tartok, ezúttal nehéz munka vár önre.

– Nagyon úgy fest. Szép napot kívánok kegyednek, Miss Bromley.

Fölsegítette az elegáns kis hintóba, majd becsukta az ajtaját, és egy lépéssel hátrébb állt. Lucinda elhelyezkedett a párnázott ülésen, akkurátusan eligazgatta a köpenye ráncait, majd kinézett az átláthatatlan ködbe.

A méregben a páfrány nyomokban észlelt jelenléte úgy elbátortalanította, mint az apja halála óta semmi más. Az *Ameliopteris amazonensis*nek egész Angliában csak egyetlen példánya volt fellelhető. A múlt hónapig az ő saját üvegházában nevelkedett.